

Arrest

nr. 220 459 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in maart 2012 en heeft zich een zesde keer vluchteling verklaard op 20 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 31 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2017.

1.3. Op 17 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent van Palestijnse origine, afkomstig van Jabaliya, gelegen in de Gazastrook. Op 4 maart 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde in Gaza de rivaliserende politieke partij Hamas te vrezen omwille van uw professionele activiteiten op de ‘Afdeling van Bewaking en Veiligheid’ van de Fatah-beweging. Op 26 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 mei 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U ging in hoger beroep bij de Raad van State (RvS), maar uw beroep werd in cassatie verworpen op 19 juni 2013.

U keerde niet terug naar de Gaza-strook maar diende op 1 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in. U legde voor deze asielaanvraag een brief neer van uw advocaat en drie brieven van Fatah waaruit zou blijken wat uw beroep precies inhield en hoe de verloning was. U legde eveneens een namenlijst neer van mensen die deelnamen aan de opleiding bij Fatah, vier oproepingsbrieven, een attest van Fatah om te bewijzen dat uw echtgenote en uw zonen werden opgeroepen door Hamas om over u verklaringen af te leggen, alsook een attest van Fatah waaruit blijkt dat uw vrouw en uw kinderen in gevaar zouden zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 22 augustus 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 4 april 2014 diende u een derde asielaanvraag in. Omdat u geen opvang, noch financiële steun ontving van de Belgische autoriteiten, was u eerst nog naar Oostenrijk gegaan. U werd er overgebracht naar een gesloten centrum in Wenen en op 3 april 2014 keerde u terug naar België. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u een kopie van een brief van Hamas neer waarin zou staan dat zij u willen executeren, een kopie van een zgn. dodenlijst van Hamas, een kopie van een convocatie van de politie en een kopie van de DHL-enveloppe. Het CGVS nam op 25 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag daar u geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen.

Op 27 november 2011 diende u een vierde asielaanvraag in. U stelde dat hetgeen u in uw vorige asielaanvragen had aangehaald niets te maken heeft met de reden waarom u Gaza had verlaten. U verklaarde dat de eigenlijke reden waarom u de Gaza-strook zou zijn ontvlucht te maken had met een meisje, genaamd J.(...) A.(...) N.(...) F.(...). Omstreeks 2006 zou u een relatie met haar hebben gehad. Na een halfjaar zou zij zwanger zijn geworden. Haar ouders zouden de relatie hebben ontdekt en haar hebben omgebracht. Deze feiten zouden zich hebben afgespeeld in 2007. Ofschoon de familie zou zijn opgepakt door Fatah voor de dood van hun dochter zouden zij, met het aantreden van Hamas in juni 2007, in vrijheid zijn gesteld. De A.(...) N.(...) familie zou goede banden onderhouden met Hamas die door de familie zou worden ingeschakeld om u te viseren. Na de moord op uw geliefde J.(...) dook u onder bij een oom uit angst voor eerwraak door de familie a.(...) N.(...). Daar verbleef u gedurende 5 jaar alvorens u de kans zag om de Gaza-strook te verlaten. In het kader van uw vierde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee brieven afkomstig van de ‘Ezzedeem Al Qassam Brigades’ d.d. 8 maart 2014 en d.d. 1 maart 2014, een originele brief, opgesteld door Fatah in 2012, waarin staat dat u heeft gewerkt als algemeen veiligheidsinspecteur bij het bureau voor de organisatie van de opleiding van verdediging en bescherming van de burger, doch niet als officiële ambtenaar, een origineel schrijven van Fatah, opgesteld in 2012, waarin staat dat u gewoon lid was van Fatah maar geen leidinggevende functie had en tenslotte een origineel schrijven van Fatah van 2012 waarin staat dat nooit heeft gewerkt als militair. Het CGVS nam op 29 december 2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

U tekende hiertegen geen beroep in maar verklaarde zich een vijfde maal vluchteling op 23 april 2015. U legde enkele nieuwe documenten neer: nl. een attest van het Palestijns arbeiderssyndicaat en een kopie van een doorlaatbewijs voor Israël, die moeten aantonen dat u als arbeider in Israël werkte maar beroepshalve niks te maken had met de politieke of gewapende vleugel van Fatah, twee verklaringen van het Palestijns Ministerie van Financiën, die andermaal moeten aangeven dat u niks

van doen had met de politieke en/of militaire afdeling van Fatah, alsook een convocatie vanwege Hamas ten aanzien van uw drie zonen waarin staat dat zij met rust zullen worden gelaten in ruil voor een verbod ten aanzien van u om de Gaza-strook te betreden, waarmee u de invloed van de A.(...) N.(...) familie op Hamas wil beklemtonen. Het CGVS nam op 12 mei 2015 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U tekende hiertegen geen beroep aan.

U verliet België niet en diende op 20 juli 2016 een zesde asielaanvraag in waarin u stelt dat u in uw eerste asielaanvraag onder invloed van bepaalde raadgevers uw verklaringen hebt vergroot en zaken hebt verzonnen. U deed dit daar in 2012 de gezinshereniging bemoeilijkt werd indien u enkele de subsidiaire beschermingsstatus zou krijgen en u daarom het erkenningsstatuut wou bekomen. U zou zich hebben geschaamd om de ware toedracht van de feiten kenbaar te maken, namelijk dat u een buitenechtelijke affaire had en uit deze relatie de problemen zijn ontsponnen. Bovendien zou uw advocate u hebben gezegd dat u uw eerder verklaringen niet mocht veranderen.

Ter staving van uw zesde asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, een verklaring van Fatah en een proces-verbaal dat verklaart waarom u de originele verklaring van Fatah niet kunt voorleggen.

B. Motivering

U verklaart in uw huidige asielaanvraag dat u in de Gaza-strook vreest voor eerwraak vanwege de A.(...) N.(...) familie met wiens dochter u een ongeoorloofde relatie zou hebben gehad. Voorts wenst u aan te stippen dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag de zaken zou hebben uitvergroot en bepaalde zaken zou hebben verzonnen teneinde het vluchtelingenstatuut te bekomen in plaats van de subsidiaire bescherming om zo de gezinsherenigingsprocedure te vergemakkelijken. U stelt dan ook niets te maken te hebben gehad met de politieke en/of militaire vleugel van Fatah.

Dient evenwel vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep door de RVV bevestigd en overgenomen in haar arrest van 2 mei 2012. Zowel het CGVS als de RVV oordeelden dat aan de hand van uw overtuigende en geloofwaardige verklaringen kon worden vastgesteld dat u in het verleden een verantwoordelijke functie bekleedde bij het Fatahtrainingscentrum en dat er op basis van deze werkzaamheden in uw hoofde sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Maar tevens werd geoordeeld dat u, gezien uw voormalige positie bij Fatah, effectief kennis had van de kwalijke intenties van de milities/veiligheidsdiensten die in dit centrum een militaire opleiding volgden. Er waren ernstige redenen om aan te nemen dat u 'opzettelijk' uw medewerking verleende aan het plegen van misdaden tegen de menselijkheid via het organiseren van militaire trainingen voor militieleden van onder andere de 'Al Aqsa Brigades' en de 'Troepen van martelaar Dalal Almagraby'. Daarnaast verleende u deze medewerking 'met kennis van de bedoeling van deze groepen om misdaden tegen de menselijkheid te plegen'. Ook uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 19 juni 2013 verworpen. Het gegeven dat u bij uw huidige aanvraag verklaart de zaken te hebben uitvergroot en bepaalde zaken zou hebben verzonnen teneinde het vluchtelingenstatuut te bekomen (CGVS, pg.2), kunnen echter niet doen besluiten dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zowel in uw eerste, tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag legt u immers documenten voor die dienen aan te tonen dat u en uw familie wel degelijk worden gevisieerd door Hamas en de Al Qassem brigade (zie administratief dossier). In huidige aanvraag stelt u dat deze documenten wel degelijk de vervolging ten aanzien van u en uw familie aantonen, maar dat dit niet het resultaat is van uw tewerkstelling bij Fatah – u zwakt uw positie dusdanig af dat u enkel maar verantwoordelijk zou zijn geweest voor het noteren van namen op aanwezigheidslijsten (CGVS, pg.2) – maar van de buitenechtelijke relatie die u had met J.(...) A.(...) N.(...) F.(...) wiens familieleden sterk aanwezig zijn binnen Hamas (CGVS, pg.3). Dient echter te worden vastgesteld dat ook bij deze nieuwe wending verschillende vraagtekens kunnen worden gezet. Ten eerste stelt u uw functie dusdanig vergroot en verzonnen te hebben om kans te kunnen maken op de vluchtelingenstatus en de gezinshereniging van uw echtgenote en uw zeven kinderen zo te kunnen vergemakkelijken (CGVS, pg.2). Toen u werd gewezen op het feit dat uw 'echt' relaas eveneens kon getuigen van een persoonlijke vervolging in het licht van de conventie van Genève en aldus uw keuze om in plaats daarvan te opteren voor een uit de lucht gegrepen relaas – "niets klopt, behalve het feit dat ik gewerkt heb voor die partij" (CGVS, pg. 3) - niet kan worden begrepen, stelt u dat u dit deed op aanraden van andere Palestijnse mannen die in hun 'ervaring' wisten mee te delen dat, indien u niet

zou zeggen dat u problemen kende met Hamas en enkel uw problemen omwille van uw relatie met F.(...) zou aanhalen, u de vluchtelingenstatus mocht vergeten (CGVS, pg.4). Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij van meet af aan een volledig zicht geeft op zijn vrees en de gebeurtenissen die hem noopten zijn thuisland te verlaten. Dat u hier moedwillig aan heeft verzaakt, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Temeer daar er zich verschillende opportuniteiten voordeden om uw relaas recht te zetten. Desondanks bleef u zowel bij de RvV, bij de RvSt, tijdens uw tweede en ook bij uw derde asielaanvraag verder gaan op de vervolging door Hamas omwille van uw functie bij Fatah en probeerde daarbij uw verhaal kracht bij te zetten door het voorleggen van verschillende documenten die wezen op een vervolging van u en uw familie door Hamas. Hoewel u in woord en in bewijs van Fatah evenwel trachtte uw functie meer en meer te minimaliseren, bleek dit niet in overeenstemming met de toenemende graad van vervolging waaraan u en uw familie onderhevig bleken te zijn (zie administratief dossier). Dat u overigens uw verklaringen toen niet rechtzette, wijt u aan uw advocate die u zou hebben gezegd dat een verandering van de verklaringen niet mogelijk is (CGVS, pg.4). Dient hierbij te worden opgemerkt dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw verklaringen. Dat u steeds de schuld afschuift op een derde, kan geen verschoningsgrond zijn voor het afleggen van – zoals u het nu stelt – frauduleuze verklaringen. Dat u drie asielaanvragen en bijgevolg ook driemaal een weigering van toekenning van een statuut nodig had om tot de ware toedracht te komen, is zeer opmerkelijk te noemen. Dat u pas in uw vierde asielaanvraag uw schaamte te boven kwam en zodoende open kaart kon spelen, doet reeds bij voorbaat vragen stellen bij de geloofwaardigheid van uw 'oprecht' relaas. Uw verklaringen betreffende uw 'oprecht' relaas, tonen echter meteen aan dat het CGVS baat had bij deze voorzichtigheid. In uw zesde en tevens huidige aanvraag herhaalt u uw vrees ten aanzien van de familie N.(...) omwille van uw relatie met één van hun dochters (CGVS, pg.6), dezelfde vrees die heeft aangehaald in uw vierde asielaanvraag. In uw huidige aanvraag geeft u ook in detail weer hoe men op de hoogte is gekomen van uw affaire. Zo zou ene F.(...) A.(...) A.(...) Q.(...), een leider van een bende, met het oog op het verdienen van een extraatje, u hebben gevolgd nadat hij een tip zou hebben gekregen van iemand die bij u werkte (CGVS, pg.6). Zij zouden u en het meisje hebben betrappt terwijl jullie naakt in bed lagen in uw buitenverblijf (CGVS, pg.6). Zij zouden alles hebben gefilmd en u daarna hebben gechanteerd met de beelden om geld van u te bekomen (CGVS, pg.6). Terwijl u na het betalen van 3000 dollar kon vrijkomen, werd uw minnares door hen gearresteerd (CGVS, pg.6). U ging naar huis maar twee dagen later zouden zij de beelden toch hebben getoond aan de familie N.(...). F.(...) werd door haar familie vermoord, u dook gedurende vijf jaar onder bij uw ooms (CGVS, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u in uw vierde asielaanvraag een andere gang van zaken schetste, namelijk dat F.(...) na een relatie van zes maand zwanger is geworden en haar ouders haar hebben vermoord toen ze dit te weten kwamen (zie administratief dossier, vierde aanvraag, vraag 15). Laat het gegeven dat F.(...) zwanger was nu net het element zijn dat u, tijdens de gehele uitzetting van uw problematiek gedurende uw zesde asielaanvraag, geen enkele keer heeft vermeld. Hiermee geconfronteerd, stelt u echter dat u sprak van een praktijk waar u haar ophaalde en dat u hiermee de praktijk voor controle van de zwangerschap bedoelde (CGVS, pg.8). Niet alleen is het zeer opmerkelijk dat u een gehuwde vrouw (CGVS, pg.5) opwachtte bij de praktijk van de gynaecoloog en vervolgens met de auto naar uw buitenverblijf bracht, maar waar het echt om te doen is, is dat zij gehuwd was (CGVS, pg.5). Aldus kan haar zwangerschap niet als oorzakelijk verband worden beschouwd voor haar dood daar zij gehuwd was en het kind evengoed van haar echtgenoot kon zijn. Hetgeen u bevestigt (CGVS, pg.8). U stelt dat de video de oorzaak was van het probleem en men niet wist wie de vader was (CGVS, pg.8). Het dient dan ook geen betoog dat uw verklaring in uw vierde asielaanvraag, namelijk dat zij door haar ouders werd gedood nadat men te weten kwam dat zij zwanger was, geen steek houdt. U maakt overigens in zowel uw vierde als uw zesde asielaanvraag geen gewag van de echtgenoot van F.(...), hetgeen zeer opmerkelijk is indien zij daadwerkelijk was gehuwd en door de affaire ook de eer van de familie van haar echtgenoot had geschonden. Deze uiteenlopende verklaringen, die u tracht met elkaar te verzoenen maar waarin u echter niet slaagt, maken dat er opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan uw 'echt' relaas. Des te meer doet dit het vermoeden opflakkeren dat deze wending, na eerdere pogingen uw functie te minimaliseren om zodoende de uitsluiting ongedaan te maken, een zoveelste poging is om het CGVS ertoe aan te zetten een andere beslissing te nemen. Aangezien u in uw eerste asielaanvraag overtuigende en geloofwaardige verklaringen aflegde, waardoor kon worden vastgesteld dat u in het verleden een verantwoordelijke functie bekleedde bij het Fatah-trainingscentrum, de graad van vervolging niet in lijn ligt met de minimalisering van uw functie en ten slotte geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat deze vervolging zou kunnen verklaren, kunt u ook in dezer niet aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat de enige constante in uw zes asielaanvragen het gegeven is dat u tewerkgesteld was bij Fatah en u daarbij 300 dollar per maand verdiende.

In uw zesde asielaanvraag stelt u dat dit noodzakelijk was om uw kinderen eten te geven (zesde AA DVZ, vraag 15). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u echter in Gaza eigendommen te hebben voor een bedrag van één miljoen euro (CGVS, pg.9). Een bedrag dat u trouwens afzwakte daar u tijdens uw vijfde aanvraag verklaarde over drie miljoen te beschikken (Vijfde AA, vraag 18). Er dient zich aldus oprecht te worden afgevraagd waarom u zich genoodzaakt zag om bij Fatah aan de slag te gaan voor 300 dollar per maand. Opnieuw kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u zich een profiel tracht aan te meten dat u niet eigen is. De door u voorgelegde documenten, namelijk uw paspoort, een verklaring van Fatah en een procesverbaal dat verklaart waarom u de originele verklaring van Fatah niet kunt voorleggen, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Ten eerste vormen deze documenten geen enkel begin van bewijs van de problemen die u dan wel zou hebben gekend in verband met de familie N.(...) en ten tweede kan aan een document enkel bewijswaarde worden gehecht wanneer dit wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A en 1, F van het Verdrag van Genève en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat hij nooit werd vervolgd voor enig misdrijf. Hij heeft vanaf de leeftijd van 18 jaar gewerkt als gewone bouwvakker. Daaropvolgend werkte hij 5 jaar als buschauffeur. Vervolgens werkte verzoeker gedurende zes maanden voor Fatah. Hij noteerde aanwezigheden en kreeg hiervoor 300 dollar per maand. Verzoeker benadrukt dat hij geen enkele militaire handeling stelde terwijl hij werkzaam was voor Fatah. Hij heeft deze job aanvaard omdat hij werkloos was na het incident dat plaatsvond met de bus die hij bestuurde. Meer specifiek had verzoeker een verbod gekregen om de grens met Israël over te steken. Daarom zag verzoeker naar eigen zeggen geen andere oplossing dan eender welk werk hij ook aangeboden kreeg, aan te nemen. Verzoeker benadrukt nog dat hij tegen elke organisatie, zowel Fatah als Hamas, is.

In het geval de Raad van oordeel zou zijn dat hij alsnog schuldig zou zijn aan de misdrijven zoals vermeld in bestreden beslissing, wil verzoeker er op wijzen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing een veel te strikte interpretatie hanteert van artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker verwijst in dit verband naar de UNHCR “*Guidelines on International Protection N. 5*” (stuk 4), die een duidelijk zicht bieden op de manier waarop artikel 1, F (b) volgens de VN Hoge Commissaris voor Vluchtelingen dient geïnterpreteerd te worden. In het principaarrest nr. 146.650 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 mei 2015 uitsprak, wordt expliciet naar deze richtlijnen verwezen voor een correcte interpretatie van de conventie. In de eerste plaats wenst verzoeker er op te wijzen dat UNHCR wat betreft het onderzoek naar de ‘ernst’ van het gepleegde misdrijf het volgende aanduidt als relevante factoren: “*The following factors should be taken into account: the nature of the act, the actual harm inflicted, the form of procedure used to prosecute the crime, the nature of the penalty, and whether most jurisdictions would consider it a serious crime.*” (stuk 4, UNHCR, “*Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 4 september 2003). Verzoeker herhaalt in dit verband nogmaals dat hij nooit werd veroordeeld.

Verder wordt ook veel belang gehecht aan de mate waarin al boete werd gedaan door de betrokkene: *“Where expiation of the crime is considered to have taken place, application of the exclusion clauses may no longer be justified. This may be the case where the individual has served a penal sentence for the crime in question, or perhaps where a significant period of time has elapsed since commission of the offence. Relevant factors would include the seriousness of the offence, the passage of time, and any expression of regret shown by the individual concerned. In considering the effect of any pardon or amnesty, consideration should be given to whether it reflects the democratic will of the relevant country and whether the individual has been held accountable in any other way. Some crimes are, however, so grave and heinous that the application of Article 1F is still considered justified despite the existence of a pardon or amnesty.”* Deze factor dient in overweging genomen te worden in het kader van de proportionaliteitstest die dient uitgevoerd te worden bij de beoordeling: *“The incorporation of a proportionality test when considering exclusion and its consequences provides a useful analytical tool to ensure that the exclusion clauses are applied in a manner consistent with the overriding humanitarian object and purpose of the 1951 Convention. The concept has evolved in particular in relation to Article 1F(b) and represents a fundamental principle of many fields of international law. As with any exception to a human rights guarantee, the exclusion clauses must therefore be applied in a manner proportionate to their objective, so that the gravity of the offence in question is weighed against the consequences of exclusion. Such a proportionality analysis would, however, not normally be required in the case of crimes against peace, crimes against humanity, and acts falling under Article 1F(c), as the acts covered are so heinous. It remains relevant, however, to Article 1F(b) crimes and less serious war crimes under Article 1F(a).”* Volgens verzoeker blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Omwille van de uitsluiting wordt verzoeker gedwongen om hier in België een leven te leiden zonder ook maar enig verblijfsstatuut. Ook in het kader van verzoeken die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zullen worden ingediend, zal verzoeker botsen op de toepassing van de clause 1, F. Een nieuwe overweging, rekening houdende met de jaren die intussen verstreken zijn en de proportionaliteitstoets dringt zich naar mening van verzoeker dus op.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij nooit werd veroordeeld voor het zagezegde misdrijf dat hij zou hebben gepleegd. Asielinstanties in België kunnen inderdaad op basis van sterke aanwijzingen en omwille van ernstige redenen personen uitsluiten van de vluchtelingenstatus. Echter wenst verzoeker er op te wijzen dat de bewijslast voor asielinstanties bij het toepassen van de uitsluitingsclausule minder streng is dan in het strafrecht het geval is. Daar is iemand onschuldig tot het tegendeel bewezen is. Wat in het strafrecht aldus een grondrecht is, geldt voor vluchtelingen niet. Dit kan gezien worden als uiterst problematisch. Zeker gezien het feit dat verzoeker nooit een proces heeft gehad voor een rechtbank, en al zeker nooit veroordeeld is geweest. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus nalaat een grondig onderzoek te voeren naar de eventuele feiten kan volgens verzoeker aldus gezien worden als een schending van zijn grondrechten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat op basis van de uiteenzetting in het eerste middel ook de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heroverwogen dient te worden. Verzoeker merkt op dat hierover in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden is en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing ernstig tekort schiet, aangezien het risico dat hij loopt om in de Gazastrook onmenselijk behandeld te worden eigenlijk niet in twijfel zou mogen getrokken worden. In de Gazastrook worden Palestijnen immers nog dagdagelijks blootgesteld aan meerdere mensenrechtenschendingen. Zo dienen de mensen te overleven in ruïnes, beschikken zij niet over de noodzakelijke huisvesting en is er een gebrek aan toegang tot de basisdiensten. Daarnaast blijkt ook dat mensenrechtenorganisaties de toegang tot het gebied worden ontzegd. Op heden is Gaza een openluchtgevangenis, aldus verzoeker, die ter staving van zijn stelling citeert uit stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift. Hij laakt voorts dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het escalerende conflict tussen de Palestijnse autoriteiten in Rafah en Hamas in Gaza, wat ertoe heeft geleid dat Gaza inmiddels werd afgesloten van haar levensaders: de toevoer van elektriciteit, water en medicatie van buiten de Gazastrook. Zo is het elektriciteits- en watertekort in Gaza nog een pak nijpender geworden, nu de Palestijnse autoriteiten niet langer willen betalen voor de energietoevoer vanuit Israël. Hiermee wordt het conflict tussen Hamas en Fatah op de spits gedreven, met gewone bewoners van Gaza als grootste slachtoffer. Verzoeker verwijst in dit verband naar de stukken 7 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift. Zeer recent werd ook de toevoer van medicatie afgesneden (stuk 9).

De aanhoudende blokkade zorgde er hoe dan ook al voor dat de heropbouw na de oorlog in 2015 uiterst moeizaam blijft en grote delen van de Gazastrook zijn nog steeds ruïnes, zoals blijkt uit stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift. De Palestijnse autoriteiten haalden in een toespraak op 14 juni 2017 aan dat Hamas een tweede Nakba gecreëerd heeft voor de bevolking en dat Gaza een onverdraagzame hel is geworden (stuk 18). Op 11 juli 2017 bracht de VN nog een nieuw rapport uit met de titel: *“Gaza, Ten years later”*. Het overzicht dat dit rapport biedt van de levensomstandigheden in Gaza is op zijn zachtst gezegd hallucinant. Hoewel de VN haar conclusies zo diplomatisch mogelijk tracht te verwoorden, en het werk van haar eigen humanitaire diensten looft om de noodhulp die wordt geboden, wordt ook luidop de vraag gesteld of in 2020, de volstreekte onleefbaarheid zal zijn bereikt. Dat had de VN tien jaar geleden al zo voorspeld. Vandaag moet de VN erkennen dat ze haar prognoses zelfs nog in de negatieve zin heeft moeten bijstellen. Verzoeker is er van overtuigd dat die onleefbaarheid vandaag reeds is bereikt. Het risico op schendingen van artikel 3 van het EVRM is tevens reëel, in die zin dat onder meer tewerkstelling wordt gekoppeld aan de politieke overtuiging, wat leidt tot politieke werkloosheid, met extreme armoede in mensonwaardige omstandigheden tot gevolg.

Verzoeker verwijst ook naar het feit dat aanvallen worden opgeëist door islamitische extremisten die niet gehoorzamen aan Hamas en zich niet willen houden aan het staakt-het-vuren. Hij citeert hierbij uit verschillende rapporten en krantenartikelen (stukken 13, 14 en 15 toegevoegd aan het verzoekschrift), waaruit hij concludeert dat er een reële kans is op verdere escalatie. Uit berichten (stukken 11, 12 en 16 toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt dat ook Islamitische Staat vaste voet aan de grond krijgt in de Gaza-strook. Hamas slaagt er voorlopig hoegenaamd niet in om hen in bedwang te houden. Bovendien dreigt in dat scenario zelfs een militaire interventie vanuit Egypte. Verder is er een continue dreiging aan de grensovergang door de veiligheidssituatie in de Sinai. Na een terroristische aanval van IS werd in april 2017 de grensovergang voor een bepaalde tijd gesloten. Deze werd later heropend, echter waarschuwt de overheid voor concrete terroristische dreigingen en raadde ze de bevolking aan niet naar Sinai te reizen. De toegang tot de Gazastrook is derhalve niet zo eenvoudig dan wordt voorgesteld in de bestreden beslissing. Zeer recent zorgden de verklaringen van de Amerikaanse president Trump met betrekking tot Jerusalem bovendien tot een nieuwe vlaag aan spanningen in de regio.

Verzoeker besluit uit de door hem bijgebrachte informatie dat de situatie in de Gazastrook zeer ernstig te noemen is en in geval van verdere escalatie binnen afzienbare tijd opnieuw kan ontploffen. Vandaag de dag is de situatie er op humanitair vlak compleet onhoudbaar geworden nu de Palestijnse autoriteit (Fatah) vanuit Rafah de spanning blijft opdrijven en Gaza van levensmiddelen afsluit. Er zijn in het verleden reeds duizenden burgerslachtoffers gevallen in Gaza, aldus verzoeker, die aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing tekort schiet en dat de afweging tussen zijn basisrechten en de rechten van de overheid allesbehalve proportioneel is. Verzoeker verwijst nog naar arrest nr. 182 381 van 16 februari 2017, waarin deze Raad in erg duidelijke bewoordingen de onleefbaarheid van Gaza en het illusoir karakter van de bescherming die door UNRWA wordt geboden erkent. Van een menswaardig bestaan opbouwen in Gaza kan geen sprake zijn, aldus verzoeker, die aanvoert dat hij zich aldus in geen geval uit vrije wil heeft onttrokken aan een gebied waarbinnen UNRWA haar mandaat uitoefent. Subsidiar is het naar mening van verzoeker op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar minstens ook artikel 48/4, § 2, a) of b) van dezelfde wet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Israel/Palestine, events of 2016”* van Human Rights Watch, het document *“Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van 4 september 2003, het document *“60 jaar Vluchtelingenverdrag”* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 2012, Besluit (GBVB) 2017/154 van de Raad van 27 januari 2017 inzake de actualisering van de lijst van personen, groepen en entiteiten bedoeld in de artikelen 2, 3 en 4 van Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme en tot intrekking van Besluit (GBVB) 2016/1136, het artikel *“Palestinian Authority 'stops paying Israel for Gaza electricity”* van BBC News van 27 april 2017, het artikel *“UN envoy 'deeply concerned' by growing tensions in Gaza stemming from pay cuts”* van UN News Service van 10 april 2017, het artikel *“PA cuts off medical supplies to Gaza”* van Middle East Monitor van 10 mei 2017, het artikel *“UN study reveals record number of demolitions in occupied Palestinian territory in 2016”* van UN News Service van 29 december 2016, het artikel *“ISIS gains foothold in Gaza as Hamas fighters defect”* van Metro.uk van 9 december 2015, het artikel *“IS-aanhangers claimen beschieting Israël”* van De Volkskracht van 4 juni 2015, het document *“Directorate 22 – Information Centre for Asylum and Migration. Briefing Notes”* van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 8 juni 2015, het artikel *“Wederzijdse beschietingen tussen Israël en Gaza”* van Knack

van 4 juni 2015, het artikel *“Israël: Gaza betaalt een ‘zware prijs’ als geweld escaleert”* van Elsevier van 27 mei 2015, het artikel *“ Hamas bevecht opkomst IS in Gaza ”* van De Volkskrant van 3 juni 2015, het artikel *“Israel-Sinai border crossing re-opens, terror threat remains in place”* van The Jerusalem Post van 21 april 2017, het artikel *“Palestinian Authority attacks Hamas, calls Gaza ‘the second Nakba’”* van Netnews.com van 14 juni 2017, het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017, arrest nr. 182 381 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 februari 2017 en het artikel *“Israeli airstrikes kill two in Gaza as fallout from Trump decision continue”* van The Guardian van 9 december 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het *“Amnesty International Report 2017/2018 – Palestine (State of)”* van 22 februari 2018, het *“World Report 2018 – Israel and Palestine”* van Human Rights Watch van 18 januari 2018, het artikel *“Israëliëse luchtaanvallen op Gaza na incidenten aan de grens”* van De Standaard van 23 januari 2019, het document *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR van 23 februari 2018, het artikel *“Israel shoots dead two palestinian teenagers on Gaza border”* van The Independent van 9 februari 2019, het artikel *“Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing”* van BBC News van 7 januari 2019 en het artikel *“US confirms end to funding for UN Palstinian refugees”* van The Guardian van 31 augustus 2018. Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota daarnaast naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019 en arrest nr. 216 474 van 7 februari 2019).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) zowel het CGVS als de RvV in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming oordeelden dat aan de hand van zijn overtuigende en geloofwaardige verklaringen kon worden vastgesteld dat hij in het verleden een verantwoordelijke functie bekleedde bij het Fatah-trainingscentrum, dat hij gezien zijn voormalige positie bij Fatah effectief kennis had van de kwalijke intenties van de milities/veiligheidsdiensten die in dit centrum een militaire opleiding volgden, dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij ‘opzettelijk’ zijn medewerking verleende aan het plegen van misdaden tegen de menselijkheid via het organiseren van militaire trainingen voor militieleden van onder andere de ‘Al Aqsa Brigades’ en de ‘Troepen van martelaar Dalal Almagraby’ en dat hij deze medewerking verleende ‘met kennis van de bedoeling van deze groepen om misdaden tegen de menselijkheid te plegen’ en (ii) het gegeven dat hij bij zijn huidige aanvraag verklaart de zaken te hebben uitvergroot en bepaalde zaken zou hebben verzonnen teneinde het vluchtelingenstatuut te bekomen niet kunnen doen besluiten dat hij ten onrechte werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar hij zowel in zijn eerste, tweede, derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming documenten voorlegde die dienen aan te tonen dat hij en zijn familie wel degelijk worden gevisieerd door Hamas en de Al Qassem brigade en vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn stelling in zijn huidige aanvraag dat deze vervolging niet het resultaat is van zijn tewerkstelling bij Fatah – hij zwakt zijn positie dusdanig af dat hij enkel maar verantwoordelijk zou zijn geweest voor het noteren van namen op aanwezigheidslijsten – maar van de buitenechtelijke relatie die hij had met J.A.N.F. wiens familieleden sterk aanwezig zijn binnen Hamas, aangezien (1) zijn ‘echt’ relaas eveneens kon getuigen van een persoonlijke vervolging in het licht van de Conventie van Genève en zijn keuze om in de plaats daarvan te opteren voor een uit de lucht gegrepen relaas – *“niets klopt, behalve het feit dat ik gewerkt heb voor die partij”* – aldus niet kan worden begrepen, (2) er zich reeds verschillende opportuniteiten voordeden om zijn relaas recht te zetten maar hij desondanks zowel bij de RvV, bij de RvSt, tijdens zijn tweede en ook bij zijn derde asielaanvraag bleef verder gaan op de vervolging door Hamas omwille van zijn functie bij Fatah, hij daarbij probeerde zijn verhaal kracht bij te zetten door het voorleggen van verschillende documenten die wezen op een vervolging van hem en zijn familie door Hamas en, hoewel hij in woord en in bewijs van Fatah trachtte zijn functie meer en meer te minimaliseren, dit niet in overeenstemming bleek met de toenemende graad van vervolging waaraan hij en zijn familie onderhevig bleken te zijn, (3) hij zelf verantwoordelijk is voor zijn verklaringen en het feit dat hij steeds de schuld afschuift op een derde geen verschoningsgrond kan zijn voor het afleggen van – zoals hij het nu stelt – frauduleuze verklaringen, en het feit dat hij drie asielaanvragen en bijgevolg ook driemaal een weigering van toekenning van een statuut nodig had om tot de ware toedracht te komen en hij pas in zijn vierde verzoek om internationale bescherming zijn schaamte te boven kwam en open kaart kon spelen reeds bij voorbaat vragen doet stellen bij de geloofwaardigheid van zijn ‘oprecht’ relaas, (4) hij in zijn zesde en huidig verzoek om internationale bescherming zijn vrees herhaalt ten aanzien van de familie N. omwille van zijn relatie met één van hun dochters en hij in zijn huidige aanvraag ook in detail weergeeft hoe men op de hoogte is

gekomen van zijn affaire doch hij in zijn vierde verzoek om internationale bescherming een heel andere gang van zaken schetste, zoals uitvoerig wordt toegelicht, deze uiteenlopende verklaringen maken dat er opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan zijn 'echt' relaas en hij overigens in zowel zijn vierde als zijn zesde verzoek om internationale bescherming geen gewag maakt van de echtgenoot van F., hetgeen zeer opmerkelijk is indien zij daadwerkelijk was gehuwd en door de affaire ook de eer van de familie van haar echtgenoot had geschonden, (5) de enige constante in zijn zes verzoeken om internationale bescherming het gegeven is dat hij tewerkgesteld was bij Fatah en hij daarbij 300 dollar per maand verdiende doch dient te worden afgevraagd waarom hij zich genoodzaakt zag om bij Fatah aan de slag te gaan voor 300 dollar per maand aangezien hij tijdens zijn gehoor voor het CGVS stelt in Gaza eigendommen te hebben voor een bedrag aan één miljoen euro en hij tijdens zijn vijfde aanvraag zelfs verklaarde over drie miljoen euro te beschikken, waardoor het CGVS zich opnieuw niet van de indruk kan ontdoen dat hij zich een profiel tracht aan te meten dat hem niet eigen is en (6) zijn paspoort, de verklaring van Fatah en het proces-verbaal dat verklaart waarom hij de originele verklaring van Fatah niet kan voorleggen bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen daar deze documenten geen enkel begin van bewijs vormen van de problemen die hij dan wel zou hebben gekend in verband met de familie N. en aan documenten enkel bewijswaarde kan worden gehecht wanneer deze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Luidens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijke misdrijven of daden. Wat onder oorlogsmisdrijven wordt verstaan wordt omschreven in artikel 8 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof. Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan: “(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.” Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, “Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, 2003, p. 6). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de vreemdeling hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon dient niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten houdt de Raad rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.7. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. Zo werd aan de hand van zijn overtuigende en geloofwaardige verklaringen vastgesteld dat hij in het verleden een verantwoordelijke functie bekleedde bij het Fatah-trainingscentrum, dat hij gezien zijn voormalige positie bij Fatah effectief kennis had van de kwalijke intenties van de milities/veiligheidsdiensten die in dit centrum een militaire opleiding volgden,

dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij 'opzettelijk' zijn medewerking verleende aan het plegen van misdaden tegen de menselijkheid via het organiseren van militaire trainingen voor militieleden van onder andere de 'Al Aqsa Brigades' en de 'Troepen van martelaar Dalal Almagraby' en dat hij deze medewerking verleende 'met kennis van de bedoeling van deze groepen om misdaden tegen de menselijkheid te plegen'. In 's Raads arrest nr. 80 570 van 2 mei 2012 werd dienaangaande het volgende overwogen: "2.0. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het aannemelijk is dat er in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voorhanden is, wordt niet betwist en wordt door de Raad overgenomen.

(...)

2.1.3.1. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de adviezen van het UNHCR aangaande de criteria van en de bewijslast voor het in aanmerking nemen van de uitsluitingsclausule miskent. Verzoeker citeert hiertoe uit de UNHCR-nota "The Exclusion Clauses: Guidelines on their application" van 2 december 1996 alsook uit het standpunt dat het UNHCR in juli 2009 innam bij een prejudiciële vraag van het Duitse Federale Administratieve Hof aan het Hof van Justitie omtrent de interpretatie van artikel 12 (2) (b) en (c) van richtlijn 2004/83/EC.

2.1.3.2. Terecht merkt verweerder in zijn nota op dat de aangehaalde bronnen geen formele rechtsbronnen betreffen op grond waarvan de Raad tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan besluiten. De aangehaalde bronnen betreffen slechts adviserende nota's die de Raad evenwel bij zijn beraadslaging in gedachten houdt.

2.1.4.1. Verzoeker betwist medeplichtig te zijn aan een misdrijf tegen de menselijkheid, zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome. Met toepassing van dit artikel kan een misdrijf slechts als een misdrijf tegen de menselijkheid worden gekwalificeerd indien deze 'gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval 'gericht tegen een burgerbevolking'. Verzoeker betoogt dienaangaande dat de gewelddaden die door Fatah werden gepleegd kaderen in de machtsstrijd tussen Hamas en Fatah in de Gazastrook, waardoor niet zonder meer kan worden gesteld dat deze daden werden 'gericht tegen een burgerbevolking'. Verzoeker leest in de diverse rapporten toegevoegd aan het administratief dossier de bevestiging van zijn stelling.

2.1.4.2. Uit de landeninformatie en de stukken toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de diverse veiligheidsdiensten gelieerd aan Fatah zich naast het uitvechten van de machtsstrijd met Hamas ook inlieten met misdaden tegen de burgerbevolking. Uit de informatie waarnaar verzoeker en de commissaris-generaal verwijzen blijkt immers dat niet enkel leden en militanten van Hamas werden gevisieerd, doch ook bepaalde categorieën burgers. Zo blijkt dat burgers die ervan verdacht werden gelieerd te zijn met Hamas alsook burgers die werden verdacht van collaboratie met Israël door de veiligheidsdiensten van Fatah aan zware folteringingen werden onderworpen. Het uitvechten van de machtsstrijd met Hamas geschiedde bovendien in dichtbevolkte gebieden, waardoor de gevechten resulteerden in vele burgerdoden. Uit het jaarrapport van de 'Palestian Human Rights Monitoring Group' van 2006 (periode waarin verzoeker werkzaam was in het opleidingscentrum voor Fatah-veiligheidspersoneel), bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat er in dat jaar 34 kinderen en 31 vrouwen omkwamen bij intra-Palestijns geweld (stuk 2, p. 22). Behalve bovenvermelde misdaden tegen de Palestijnse burgerbevolking blijkt uit het administratief dossier ten andere dat de aan Fatah-gelieerde veiligheidsdiensten en milities zich eveneens schuldig maakten aan misdaden tegen burgers in Israël. Onder de stukken die verzoeker ter staving van zijn relaas aanbracht bevindt zich een schrijven van de 'Groep van de martelaar Refat Nasser', onderdeel van de Al-Aqsa Martelaren Brigade, gericht aan verzoeker persoonlijk (stukkenbundel 8 op de inventaris van de stavingsstukken van verzoeker). Uit stuk 1 van de tweede bundel landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Al Aqsa Brigade zich in de periode waarin verzoeker in het opleidingscentrum werkzaam was (2003-2007) schuldig maakte aan 4 zelfmoordaanslagen met als doel het vermoorden van zoveel mogelijk Israëlische burgers. Zo bliezen zelfmoordterroristen van Al Aqsa zich op in (1) een busstation ten zuiden van Tel Aviv (5 januari 2003, 22 burgerdoden), (2) een bus in het dorp Rehavia (29 januari 2004, 11 burgerdoden), (3) de haven van Ashdod (14 maart 2004, 10 burgerdoden) en (4) een bakkerij in Eilat (29 januari 2007, 3 burgerdoden). Behalve het opblazen van bussen en dergelijke poogde de Al Aqsa Brigade in voormelde periode eveneens zoveel mogelijk Israëlische burgers te doden via het afvuren van ongeleide Qassam-raketten op het zuiden van Israël (tweede stukkenbundel landeninformatie, stuk 1, p.3). Er zijn derhalve voldoende aanwijzingen dat voormelde Fatah-milities misdaden tegen de menselijkheid pleegden zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome.

Voorts merkt de Raad op dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) ook slaat op personen die zich schuldig hebben gemaakt aan 'oorlogsmisdrijven'. Uit het jaarrapport van het voormelde PHRM van 2007, eveneens bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat zowel Fatah als Hamas zich in het intra-Palestijnse burgerconflict te buiten gingen aan ernstige schendingen van het oorlogsrecht, en dan meer bepaald van de rechten die ook gelden tijdens binnenlandse gewapende conflicten zoals opgenomen in het gemeenschappelijke

artikel 3 van de Geneefse Conventie van 1949. Volgens dit rapport maakten zowel de Fatah-milities als de Hamas-milities zich schuldig aan: "buitengerechtigde en bewuste executie van strijders die hun wapens hebben neergelegd, het executeren van gewonde strijders in het hospitaal, ontvoering en foltering, het gebruik van burgerwoningen voor militaire doeleinden, het in gevaar brengen van burgerlevens en tenslotte het tegenhouden van medische en humanitaire hulp aan conflictzones." (eerste stukkenbundel landeninformatie, stuk 2, p. 16).

Bijaldien hebben de milities/veiligheidsdiensten waaraan verzoeker zijn medewerking verleende zich schuldig gemaakt aan zowel misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome, als aan oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van datzelfde Statuut. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.5.1. Verzoeker meent dat hij onmogelijk als 'medeplichtig' kan worden beschouwd in de zin van artikel 25, § 3 van het Statuut van Rome. Hij leidt uit dit artikel af dat men slechts 'medeplichtig' kan zijn indien men een materiële bijdrage heeft geleverd aan het artikel 1, F-misdrijf, met een onmiddellijk effect op het misdrijf, en met de intentie dat dat misdrijf wordt gepleegd. Verzoeker meent dat hij aan geen enkele van deze drie cumulatieve criteria voldoet.

Aangaande de 'materiële bijdrage aan het misdrijf' stelt verzoeker dat de training die in het trainingscentrum waar hij werkte georganiseerd werd, niet gericht was op ordehandhaving of op taken in de veiligheidsdiensten maar op alle mogelijke jobs bij de Palestijnse overheid. Hij verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat zijn taak louter organisatorisch was en beperkt tot administratieve coördinatie. Als dusdanig is hij nooit in contact gekomen met mensenrechtenschendingen. Hij betoogt tenslotte dat uit zijn verklaringen blijkt dat de opleiding laagdrempelig was en werd gegeven aan ongeschoolde werkloze mannen die hierbij voornamelijk economische motieven hadden.

Aangaande het 'onmiddellijke effect op het misdrijf' betoogt verzoeker dat het voor hem geheel onduidelijk is welk effect zijn werkzaamheden zouden hebben gehad op het plegen van voormelde misdaden. Hij herhaalt dienaangaande het geringe belang en de laagdrempeligheid van de opleiding en de economische motivatie van de kandidaten. Verzoeker ontkent een leidinggevende geweest te zijn, doch stelt slechts een ondersteunende organisatorische rol te hebben gespeeld.

Aangaande de 'intentie om het misdrijf te plegen' stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom uit de feiten zou blijken dat verzoeker dergelijke intentie had. Hij wijst op zijn verklaringen voor de commissaris-generaal waaruit blijkt dat hij mensenrechtenschendingen expliciet afkeurt en dat hij omwille van die schendingen weigerde een baan te bekomen bij de veiligheidsdiensten. Aangaande het document waaruit blijkt dat de Al Aqsa Brigades een trainer stuurden naar de trainingen die verzoeker organiseerde stelt verzoeker dat uit het jaarrapport van PHRMG van 2008 blijkt dat de poging tot integratie van Al Aqsa in de overheid in 2005 kadert binnen een poging om deze radicale factie net te weerhouden van terroristische daden. Te dezen merkt hij op dat het gegeven dat de Al Aqsa Brigades op de lijst van terroristische groeperingen van de EU-staat (door de commissaris-generaal bijgevoegd als stuk 1, tweede bundel landeninformatie), geen enkele bewijswaarde heeft nu deze lijst een politiek instrument betreft dat door verschillende mensenrechtenorganisaties werd bekritiseerd, wat verzoeker staft met een uitgebreid politiek betoog alsook een uittreksel uit een artikel van de NGO 'Statewatch'.

2.1.5.2 Wat betreft de door verzoeker besproken cumulatieve criteria van 'materiële bijdrage', 'onmiddellijke effect', en 'intentie', merkt de Raad op dat dit criteria betreffen die, hoewel vermeld in de bestreden beslissing, niet terug te vinden zijn in het door verzoeker geschonden geachte artikel 25, § 3 van het statuut van Rome. Deze begrippen worden daarentegen als criteria geponeerd in een richtlijn van het UNHCR (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.). Hoger sub 2.1.4 wees de Raad erop dat deze richtlijnen geen formele rechtsbronnen betreffen doch slechts niet bindende adviezen, die de Raad evenwel bij zijn beraadslaging in gedachten houdt.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 25, § 3 van het Statuut van Rome bepaalt in punt d dat de medewerking 'opzettelijk' moet zijn en hetzij:

(i) moet worden verleend met het doel om de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te vergemakkelijken, ingeval een dergelijke activiteit of doel een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit; hetzij

(ii) moet worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen.

Wat betreft de opzettelijke medewerking van verzoeker aan het in artikel 1, F bepaald misdrijf zijn in casu twee elementen van belang: (i) de verantwoordelijkheid van verzoeker binnen het trainingscentrum en (ii) de aard en het doel van de activiteiten van dat trainingscentrum.

Aangaande verzoekers verantwoordelijkheid binnen het centrum merkt de Raad op dat het lage profiel dat hij in zijn verzoekschrift schetst niet kan overtuigen. Het daarin voorgehouden lage profiel van 'lokale verantwoordelijke' die 'gedeeltelijk als vrijwilliger werkte' en die 'zeker geen leidinggevende functie had' valt immers onmogelijk te verzoenen met:

(i) de verklaringen die verzoeker in het begin van zijn gehoor aflegde. Zo stelt verzoeker bij aanvang van het gehoor: "Mijn hoofdprobleem met Hamas was dat ik 1 van de 3 personen was die verantwoordelijk was voor de beveiliging en bewaking van de Fatah-organisatie" (gehoorverslag, p. 2);

(ii) het gegeven dat de door Hamas gecontroleerde overheid verzoeker al sinds 2007 persoonlijk en actief opspoort omwille van zijn functie (wat verzoeker staft met een verklaring van de politie (stuk 2) en met oproepingsbrieven (stuk 6));

(iii) de correspondentiestukken die verzoeker als staving neerlegt (stuk 8). Uit deze stukken blijkt onder meer dat de Al Aqsa Brigade een persoonlijk schrijven tot verzoeker richtte, waarbij dezen hem als 'hun broeder' aanspreken. Onder deze stukken bevinden zich verder vertrouwelijke en interne documenten van andere Fatah-milities met daarin bijzonder gevoelige informatie zoals gedetailleerde namenlijsten van militanten.

Aangaande de aard en het doel van de opleiding merkt de Raad op dat de laagdrempelige en onschuldige aard daarvan die verzoeker in zijn verzoekschrift beschrijft evenmin kan overtuigen. Verzoekers desbetreffend betoog valt immers onmogelijk te verzoenen met:

(i) zijn verklaring dat de kandidaten werden klaargestoomd voor functies binnen "de politie, de formele machtsorganen die wij kenden, de verschillende veiligheidsdiensten, Al Amn al Wikai, de preventie veiligheid, de civiele bescherming of de Mokhabarat" (gehoorverslag, p. 6);

(ii) zijn verklaring dat de opleiding puur fysiek van aard was (gehoorverslag, p. 6);

(iii) de documenten die verzoeker voorlegt. Uit deze documenten blijkt immers dat de training militair van aard was en gericht op tewerkstelling bij de milities van Fatah. In een andere brief, afkomstig van de Fatah-militie 'De Troepen van de Martelaar Dalal Almagraby', deelt deze militie mee dat zij tien van hun militieleden hebben uitgekozen om deel te nemen aan 'de door jullie georganiseerde militaire opleiding'. Verzoekers stelling dat deze documenten kaderen in een poging van de Palestijnse overheid om de milities te integreren in het reguliere veiligheidsapparaat om deze zodoende ervan te weerhouden aanslagen te plegen overtuigt niet. Uit de brief die de Al Aqsa Martelarenbrigade aan verzoeker richtte blijkt immers dat deze terreurgroep een trainer naar het trainingscentrum afvaardigt "voor de opleiding van Al-Aqsa-troepen".

Bijaldien zijn er voldoende zwaarwichtige aanwijzingen in het administratief dossier die erop wijzen dat verzoeker zijn opzettelijke medewerking verleende in de zin van artikel 25, § 3, d van het Statuut van Rome. Uit de stukken blijkt immers dat verzoeker een verantwoordelijke functie bekleedde binnen het opleidingscentrum en dat dit centrum militaire training verschafte aan militanten van Fatah-milities voor doorstroming naar die milities en naar andere geledingen binnen de Palestijnse veiligheidsdiensten. Of het dagelijkse werk van verzoeker nu van organisatorisch-administratieve aard was (correspondentie met de diverse milities en organisatie en controle van de trainingen), dan wel van fysiek-materiële aard (geven van trainingen en verschaffen van materiaal), is niet relevant.

Wat betreft de intentie merkt de Raad op dat verzoeker er in zijn verzoekschrift verkeerdelijk vanuit gaat dat een persoonlijke intentie vereist is, namelijk dat vereist is dat verzoeker de 'bedoeling had dat het misdrijf zou worden gepleegd' (citaat p. 6 verzoekschrift, uitgewerkt op pp. 10, 11 en 12). Hoger in deze paragraaf stelde de Raad vast dat het criterium van de 'intentie' niet voorkomt in de criteria bepaald in artikel 25, § 3 van het Statuut van Rome, doch slechts figureert in een niet bindende advies van het UNHCR. In dat advies, dat de Raad zoals hoger gesteld bij zijn beraadslaging in gedachten houdt, stelt het UNHCR ten andere dat de medewerking moet zijn verleend 'wetende dat dit handelen het misdrijf vergemakkelijkte' (UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18). Luidens het voormelde artikel 25, § 3, d, (ii) en punt 18 van voormeld UNCHR-advies volstaat het derhalve dat aangetoond wordt dat verzoeker kennis had van de bedoeling van de milities/veiligheidsdiensten waarmee hij samenwerkte om bovenvermelde misdaden te plegen.

Te dezen merkt de Raad op dat er voldoende elementen in het administratief dossier aanwezig zijn die erop wijzen dat verzoeker effectief kennis had van de kwalijke intenties van de milities/veiligheidsdiensten waarmee hij samenwerkte. Kort voor verzoekers indiensttreding in 2003 hadden de Al Aqsa Brigades een zelfmoordaanslag gepleegd in Beit Yisraël met 11 burgerdoden tot gevolg evenals een zelfmoordaanslag in Umm Al-Fahm met een onbekend aantal doden tot gevolg (stuk 1, bundel 2 landeninformatie). Gelet op het feit dat dergelijke aanslagen een brede weerklank kregen in de pers is het uitgesloten dat verzoeker hier niet van op de hoogte zou zijn geweest bij zijn aanstelling. Uit dezelfde informatie blijkt dat de Al Aqsa Brigades gedurende verzoekers tewerkstelling (2003-2007) vier zelfmoordaanslagen hebben gepleegd in Israël waarbij zij in totaal 44 Israëlische burgers hebben vermoord. De Raad wenst hierbij opnieuw de aandacht te vestigen op het aan verzoeker persoonlijk gerichte schrijven van de Al Aqsa Brigades, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin deze militie aankondigt een trainer af te vaardigen naar het trainingscentrum van verzoeker "voor de opleiding van Al-Aqsa troepen". Er is verder geen element in het asielrelaas dat erop wijst dat verzoeker, na kennisname van de intentie van het plegen van de misdaden tegen de menselijkheid door voormelde brigades, vrijwillig zijn functie zou hebben neergelegd.

Bijaldien zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat verzoeker:

i) 'opzettelijk' zijn medewerking verleende aan het plegen van misdaden tegen de menselijkheid via het organiseren van militaire trainingen van militieleden voor onder andere de 'Al Aqsa Brigades' en de 'Troepen van martelaar Dalal Almagraby';

ii) deze medewerking verleende "met kennis van de bedoeling van deze groepen om misdaden tegen de menselijkheid te plegen".

Met toepassing van artikel 25, § 3, d (ii) van het Statuut van Rome is verzoeker derhalve medeplichtig aan de misdaden tegen de menselijkheid alsook aan de oorlogsmisdaden die de Raad hoger sub 2.1.5. heeft vastgesteld. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.6.1. In de conclusie van de uiteenzetting bij zijn eerste middel wijst verzoeker op het feit dat niet is voldaan aan de bewijslast voor het in aanmerking nemen van de uitsluitingsclausule. Hij wijst daartoe op het feit dat de voormelde richtlijn van het UNHCR wijst op het feit dat hiervoor duidelijke en geloofwaardige bewijzen moeten bestaan. Hieraan zou in casu niet zijn voldaan, gezien de conclusie is gebaseerd op verbanden die minstens vergezocht zijn. Verzoeker vraagt dat hem het voordeel van de twijfel wordt toegekend. Verzoeker wijst dienaangaande op rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de uitspraak in de prejudiciële vraag omtrent de interpretatie van de in artikel 12, lid 2, sub b en c van richtlijn 2004/83/EC opgenomen uitsluitingsgronden (EHJ, 9 november 2010, nr. C57/09).

2.1.6.2. De commissaris-generaal heeft zich voor zijn oordeel gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en de stukken die hij aanbracht. Hij heeft het daarin aangereikte feitenmateriaal gekaderd binnen de actuele situatie in het land van herkomst door dit te toetsen aan objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier. De beslissing is derhalve gestoeld op een correcte feitenvinding die voldoet aan de criteria zoals vooropgesteld in voormelde UNHCR-richtlijn alsook in voormeld arrest van het Hof van Justitie. Verzoeker toont niet in aan hoe de bestreden beslissing de interpretatie die dat arrest geeft aan de uitsluitingsgronden vervat in artikel 12 van richtlijn 2004/83/EC zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.7. Bijaldien blijkt dat er zwaarwegende redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker medeplichtig is aan misdaden tegen de menselijkheid alsook aan oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 7 en 8 van het Statuut van Rome. Met toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet moet verzoeker derhalve worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Het eerste middel is in zijn geheel ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel alsook van artikel 15 van de kwalificatierichtlijn. Verzoeker wijst erop dat het EHRM in de zaak Chahal heeft bevestigd dat artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel absolute principes zijn. Gelet op het vasthouden van verzoeker in een gesloten centrum is het volgens verzoeker duidelijk dat hem een uitwijzing te wachten staat. Door niet te motiveren op welke manier verzoeker hiertegen beschermd kan worden meent verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 15, b van de kwalificatierichtlijn alsook artikel 3 EVRM schendt.

2.2.2. De bestreden beslissing maakt geen verwijderingsmaatregel uit, waardoor deze onmogelijk artikel 3 EVRM of het non-refoulementbeginsel kan schenden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond. Omtrent de opgeworpen schending van artikel 15, b van richtlijn 2004/83/EC merkt de Raad op dat deze in Belgisch recht is omgezet in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. In acht genomen wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag bedoelde misdrijven. Bijaldien moet hij met toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet uitgesloten worden van de subsidiaire bescherming. Dit onderdeel van het middel is eveneens ongegrond."

In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming legde verzoeker een brief van zijn advocaat neer, alsook drie brieven van Fatah omtrent zijn beroep en de verloning, een namenlijst van mensen die deelnamen aan de opleiding bij Fatah, vier oproepingsbrieven, een attest van Fatah om te bewijzen dat zijn echtgenote en zijn zonen werden opgeroepen door Hamas om over hem verklaringen af te leggen en een attest van Fatah waaruit blijkt dat zijn vrouw en zijn kinderen in gevaar zouden zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 22 augustus 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 116 699 van 10 januari 2014.

Ter ondersteuning van zijn derde verzoek om internationale bescherming legde verzoeker een kopie van een brief van Hamas neer waaruit moet blijken dat zij hem willen executeren, een kopie van een zogenaamde dodenlijst van Hamas, een kopie van een convocatie van de politie en een kopie van de DHL-enveloppe. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag daar verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen.

Naar aanleiding van zijn vierde verzoek om internationale bescherming stelde verzoeker dat hetgeen hij in zijn vorige verzoeken had aangehaald niets te maken heeft met de reden waarom hij Gaza had verlaten. Hij verklaarde dat de eigenlijke reden waarom hij de Gazastrook zou zijn ontvlucht te maken had met een meisje, genaamd J.A.N.F.. Omstreeks 2006 zou hij een relatie met haar hebben gehad. Na een half jaar zou zij zwanger zijn geworden. Haar ouders zouden de relatie hebben ontdekt en haar hebben omgebracht. Deze feiten zouden zich hebben afgespeeld in 2007. Ofschoon de familie zou zijn opgepakt door Fatah voor de dood van hun dochter zouden zij, met het aantreden van Hamas in juni 2007, in vrijheid zijn gesteld. De A.N. familie zou goede banden onderhouden met Hamas die door de familie zou worden ingeschakeld om verzoeker te viseren. Na de moord op zijn geliefde J. dook verzoeker blijkens zijn verklaringen onder bij een oom uit angst voor eerwraak. Daar verbleef hij gedurende 5 jaar alvorens hij de kans zag om de Gazastrook te verlaten. In het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming legde hij volgende documenten neer: twee brieven afkomstig van de 'Ezzedeem Al Qassam Brigades' d.d. 8 maart 2014 en d.d. 1 maart 2014, een originele brief opgesteld door Fatah in 2012 waarin staat dat hij heeft gewerkt als algemeen veiligheidsinspecteur bij het bureau voor de organisatie van de opleiding van verdediging en bescherming van de burger doch niet als officiële ambtenaar, een origineel schrijven van Fatah opgesteld in 2012 waarin staat dat hij gewoon lid was van Fatah maar geen leidinggevende functie had en tenslotte een origineel schrijven van Fatah van 2012 waarin staat dat hij nooit heeft gewerkt als militair. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 december 2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming legde verzoeker volgende nieuwe documenten neer: een attest van het Palestijns arbeiderssyndicaat en een kopie van een doorlaatbewijs voor Israël die moeten aantonen dat hij als arbeider in Israël werkte maar beroepshalve niks te maken had met de politieke of gewapende vleugel van Fatah, twee verklaringen van het Palestijns Ministerie van Financiën die andermaal moeten aangeven dat hij niks te maken had met de politieke en/of militaire afdeling van Fatah, alsook een convocatie vanwege Hamas ten aanzien van zijn drie zonen waarin staat dat zij met rust zullen worden gelaten in ruil voor een verbod ten aanzien van verzoeker om de Gazastrook te betreden, waarmee hij de invloed van de A.N. familie op Hamas wil beklemtonen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 mei 2015 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker tekende opnieuw geen beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.8. Naar aanleiding van huidig, zesde verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker dat hij niets te maken heeft gehad met de politieke en/of militaire vleugel van Fatah, dat hij wel tewerkgesteld was bij Fatah maar enkel verantwoordelijk was voor het noteren van namen op aanwezigheidslijsten en dat hij in zijn eerste verzoek onder invloed van bepaalde raadgevers zijn verklaringen heeft uitvergroet en bepaalde zaken heeft verzonnen. Hij deed dit naar eigen zeggen omdat in 2012 de gezinshereniging bemoeilijkt werd indien hij enkel de subsidiaire beschermingsstatus zou krijgen en hij daarom als vluchteling wilde erkend worden. Hij zou zich hebben geschaamd om de ware toedracht van de feiten kenbaar te maken, namelijk dat hij een buitenechtelijke affaire had, uit deze relatie de problemen zijn ontsponnen en hij thans vreest voor eerwraak vanwege de familie met wiens dochter hij een ongeoorloofde relatie heeft gehad.

Bovendien zou zijn advocate hem hebben gezegd dat hij zijn eerdere verklaringen niet mocht veranderen. Ter staving van onderhavig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten voor: zijn paspoort, een verklaring van Fatah en een proces-verbaal dat verklaart waarom hij de originele verklaring van Fatah niet kan voorleggen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat aan verzoekers 'oprecht' vluchtrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht en dat hij dienvolgens niet aantoont dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "(...) *Het gegeven dat u bij uw huidige aanvraag verklaart de zaken te hebben uitvergroot en bepaalde zaken zou hebben verzonnen teneinde het vluchtelingenstatuut te bekomen (CGVS, pg.2), kunnen echter niet doen besluiten dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zowel in uw eerste, tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag legt u immers documenten voor die dienen aan te tonen dat u en uw familie wel degelijk worden gevisieerd door Hamas en de Al Qassem brigade (zie administratief dossier). In huidige aanvraag stelt u dat deze documenten wel degelijk de vervolging ten aanzien van u en uw familie aantonen, maar dat dit niet het resultaat is van uw tewerkstelling bij Fatah – u zwakt uw positie dusdanig af dat u enkel maar verantwoordelijk zou zijn geweest voor het noteren van namen op aanwezigheidslijsten (CGVS, pg.2) – maar van de buitenechtelijke relatie die u had met J.(...) A.(...) N.(...) F.(...) wiens familieleden sterk aanwezig zijn binnen Hamas (CGVS, pg.3). Dient echter te worden vastgesteld dat ook bij deze nieuwe wending verschillende vraagtekens kunnen worden gezet. Ten eerste stelt u uw functie dusdanig vergroot en verzonnen te hebben om kans te kunnen maken op de vluchtelingenstatus en de gezinshereniging van uw echtgenote en uw zeven kinderen zo te kunnen vergemakkelijken (CGVS, pg.2). Toen u werd gewezen op het feit dat uw 'echt' relaas eveneens kon getuigen van een persoonlijke vervolging in het licht van de conventie van Genève en aldus uw keuze om in plaats daarvan te opteren voor een uit de lucht gegrepen relaas – "niets klopt, behalve het feit dat ik gewerkt heb voor die partij" (CGVS, pg. 3) - niet kan worden begrepen, stelt u dat u dit deed op aanraden van andere Palestijnse mannen die in hun 'ervaring' wisten mee te delen dat, indien u niet zou zeggen dat u problemen kende met Hamas en enkel uw problemen omwille van uw relatie met F.(...) zou aanhalen, u de vluchtelingenstatus mocht vergeten (CGVS, pg.4). Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij van meet af aan een volledig zicht geeft op zijn vrees en de gebeurtenissen die hem noopten zijn thuisland te verlaten. Dat u hier moedwillig aan heeft verzaakt, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Temeer daar er zich verschillende opportuniteiten voordeden om uw relaas recht te zetten. Desondanks bleef u zowel bij de RvV, bij de RvSt, tijdens uw tweede en ook bij uw derde asielaanvraag verder gaan op de vervolging door Hamas omwille van uw functie bij Fatah en probeerde daarbij uw verhaal kracht bij te zetten door het voorleggen van verschillende documenten die wezen op een vervolging van u en uw familie door Hamas. Hoewel u in woord en in bewijs van Fatah evenwel trachtte uw functie meer en meer te minimaliseren, bleek dit niet in overeenstemming met de toenemende graad van vervolging waaraan u en uw familie onderhevig bleken te zijn (zie administratief dossier). Dat u overigens uw verklaringen toen niet rechtzette, wijt u aan uw advocate die u zou hebben gezegd dat een verandering van de verklaringen niet mogelijk is (CGVS, pg.4). Dient hierbij te worden opgemerkt dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw verklaringen. Dat u steeds de schuld afschuift op een derde, kan geen verschoningsgrond zijn voor het afleggen van – zoals u het nu stelt – frauduleuze verklaringen. Dat u drie asielaanvragen en bijgevolg ook driemaal een weigering van toekenning van een statuut nodig had om tot de ware toedracht te komen, is zeer opmerkelijk te noemen. Dat u pas in uw vierde asielaanvraag uw schaamte te boven kwam en zodoende open kaart kon spelen, doet reeds bij voorbaat vragen stellen bij de geloofwaardigheid van uw 'oprecht' relaas. Uw verklaringen betreffende uw 'oprecht' relaas, tonen echter meteen aan dat het CGVS baat had bij deze voorzichtigheid. In uw zesde en tevens huidige aanvraag herhaalt u uw vrees ten aanzien van de familie N.(...) omwille van uw relatie met één van hun dochters (CGVS, pg.6), dezelfde vrees die heeft aangehaald in uw vierde asielaanvraag. In uw huidige aanvraag geeft u ook in detail weer hoe men op de hoogte is gekomen van uw affaire. Zo zou ene F.(...) A.(...) A.(...) Q.(...), een leider van een bende, met het oog op het verdienen van een extraatje, u hebben gevolgd nadat hij een tip zou hebben gekregen van iemand die bij u werkte (CGVS, pg.6). Zij zouden u en het meisje hebben betrappt terwijl jullie naakt in bed lagen in uw buitenverblijf (CGVS, pg.6). Zij zouden alles hebben gefilmd en u daarna hebben gechanteerd met de beelden om geld van u te bekomen (CGVS, pg.6). Terwijl u na het betalen van 3000 dollar kon vrijkomen, werd uw minnares door hen gearresteerd (CGVS, pg.6). U ging naar huis maar twee dagen later zouden zij de beelden toch hebben getoond aan de familie N.(...). F.(...) werd door haar familie vermoord, u dook gedurende vijf jaar onder bij uw ooms*

(CGVS, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u in uw vierde asielaanvraag een andere gang van zaken schetste, namelijk dat F.(...) na een relatie van zes maand zwanger is geworden en haar ouders haar hebben vermoord toen ze dit te weten kwamen (zie administratief dossier, vierde aanvraag, vraag 15). Laat het gegeven dat F.(...) zwanger was nu net het element zijn dat u, tijdens de gehele uitzetting van uw problematiek gedurende uw zesde asielaanvraag, geen enkele keer heeft vermeld. Hiermee geconfronteerd, stelt u echter dat u sprak van een praktijk waar u haar ophaalde en dat u hiermee de praktijk voor controle van de zwangerschap bedoelde (CGVS, pg.8). Niet alleen is het zeer opmerkelijk dat u een gehuwde vrouw (CGVS, pg.5) opwachste bij de praktijk van de gynaecoloog en vervolgens met de auto naar uw buitenverblijf bracht, maar waar het echt om te doen is, is dat zij gehuwd was (CGVS, pg.5). Aldus kan haar zwangerschap niet als oorzakelijk verband worden beschouwd voor haar dood daar zij gehuwd was en het kind evengoed van haar echtgenoot kon zijn. Hetgeen u bevestigt (CGVS, pg.8). U stelt dat de video de oorzaak was van het probleem en men niet wist wie de vader was (CGVS, pg.8). Het dient dan ook geen betoog dat uw verklaring in uw vierde asielaanvraag, namelijk dat zij door haar ouders werd gedood nadat men te weten kwam dat zij zwanger was, geen steek houdt. U maakt overigens in zowel uw vierde als uw zesde asielaanvraag geen gewag van de echtgenoot van F.(...), hetgeen zeer opmerkelijk is indien zij daadwerkelijk was gehuwd en door de affaire ook de eer van de familie van haar echtgenoot had geschonden. Deze uiteenlopende verklaringen, die u tracht met elkaar te verzoenen maar waarin u echter niet slaagt, maken dat er opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan uw 'echt' relaas. Des te meer doet dit het vermoeden opflakkeren dat deze wending, na eerdere pogingen uw functie te minimaliseren om zodoende de uitsluiting ongedaan te maken, een zoveelste poging is om het CGVS ertoe aan te zetten een andere beslissing te nemen. Aangezien u in uw eerste asielaanvraag overtuigende en geloofwaardige verklaringen aflegde, waardoor kon worden vastgesteld dat u in het verleden een verantwoordelijke functie bekleedde bij het Fatah-trainingscentrum, de graad van vervolging niet in lijn ligt met de minimalisering van uw functie en ten slotte geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat deze vervolging zou kunnen verklaren, kunt u ook in dezer niet aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat de enige constante in uw zes asielaanvragen het gegeven is dat u tewerkgesteld was bij Fatah en u daarbij 300 dollar per maand verdiende. In uw zesde asielaanvraag stelt u dat dit noodzakelijk was om uw kinderen eten te geven (zesde AA DVZ, vraag 15). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u echter in Gaza eigendommen te hebben voor een bedrag van één miljoen euro (CGVS, pg.9). Een bedrag dat u trouwens afzwakte daar u tijdens uw vijfde aanvraag verklaarde over drie miljoen te beschikken (Vijfde AA, vraag 18). Er dient zich aldus oprecht te worden afgevraagd waarom u zich genoodzaakt zag om bij Fatah aan de slag te gaan voor 300 dollar per maand. Opnieuw kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u zich een profiel tracht aan te meten dat u niet eigen is. De door u voorgelegde documenten, namelijk uw paspoort, een verklaring van Fatah en een procesverbaal dat verklaart waarom u de originele verklaring van Fatah niet kunt voorleggen, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Ten eerste vormen deze documenten geen enkel begin van bewijs van de problemen die u dan wel zou hebben gekend in verband met de familie N.(...) en ten tweede kan aan een document enkel bewijswaarde worden gehecht wanneer dit wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen dat hij gedurende zes maanden voor Fatah werkte, dat zijn functie bestond in het noteren van aanwezigheden, dat hij hiervoor 300 dollar per maand betaald kreeg, dat hij deze job heeft aanvaard omdat hij werkloos was, dat hij dan ook geen andere oplossing zag dan eender welk werk hij ook aangeboden kreeg aan te nemen en dat hij geen enkele militaire handeling stelde terwijl hij werkzaam was voor Fatah, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde motieven van de bestreden beslissing, noch aan de in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen dat hij overtuigende en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op basis waarvan dient te worden besloten dat hij in het verleden een verantwoordelijke functie bekleedde bij het Fatah-trainingscentrum, dat hij gezien zijn voormalige positie bij Fatah effectief kennis had van de kwalijke intenties van de milities/veiligheidsdiensten die in dit centrum een militaire opleiding volgden, dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij 'opzettelijk' zijn medewerking verleende aan het plegen van misdaden tegen de menselijkheid via het organiseren van militaire trainingen voor militieleden van onder andere de 'Al Aqsa Brigades' en de 'Troepen van martelaar Dalal Almagraby' en dat hij deze medewerking verleende 'met

kennis van de bedoeling van deze groepen om misdaden tegen de menselijkheid te plegen'. Wat betreft verzoekers stelling dat hij nooit zelf enige militaire handeling stelde terwijl hij werkzaam was voor Fatah, herhaalt de Raad nogmaals dat ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F (a) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende dus niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan.

Waar verzoeker voorts meermaals benadrukt dat hij nooit werd vervolgd voor enig misdrijf, dient te worden opgemerkt artikel 1, F voorziet in "*ernstige redenen (...) om te veronderstellen*". Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is echter niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf, noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan.

De verwijzing naar de in het middel aangehaalde richtlijnen van UNHCR, waarin wordt verduidelijkt op welke wijze artikel 1, F (b) dient geïnterpreteerd te worden, is *in casu* niet dienstig aangezien verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de jaren die intussen verstreken zijn sinds zijn activiteiten voor Fatah, toont verzoeker voorts niet aan dat de uitsluitingsgronden in zijn hoofde niet langer van toepassing zijn.

Verzoeker kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot slot niet dienstig verwijten dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen proportionaliteitstest werd uitgevoerd. De Raad leest in het citaat uit UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*" dat geen proportionaliteitstest vereist is in het geval van misdaden tegen de menselijkheid, zoals *in casu*, omdat dergelijke daden dusdanig gruwelijk zijn. Dat verzoeker omwille van de uitsluiting verplicht wordt om in België een leven te leiden zonder ook maar enig verblijfsstatuut en dat hij ook in het kader van verzoeken die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zullen worden ingediend zal botsen op de toepassing van artikel 1, F is verder dan ook niet relevant bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, en mede in acht genomen de vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.9. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel binnen Fatah, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Zoals hoger uiteengezet wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

2.10. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota en de verwijzing naar informatie over de Gazastrook, de levensomstandigheden, de humanitaire situatie, de economische situatie en de veiligheidssituatie aldaar, de mensenrechtenschendingen die er plaatsvinden en de mogelijkheden tot terugkeer naar de Gazastrook *in casu* niet dienstig. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza. (...) Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.”*

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

2.13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS